

ГРЕБІНЧИНІ

ПРИКАЗКИ.

ПРИКАЗКИ

ЕВГЕНА ГРЕБІНКИ

БНІВ-ЛЯЙНЦІГ

УКРАЇНСЬКА НАКЛАДНЯ

БОЛОМІЯ

„Галицька Накладня“

WINNIPEG MAN
Ukrainian Publisher

1918

Із друкарні Шарфого у Венеції

ПРИКАЗКИ.

Евгеній Гребінка.

Приказки Євгена Гребінки.

„Тому назад двадцять шість год, покійничок Євгеній Павлович Гребінка випустив невеличку книжечку: „Приказки“. Не чули ми про його працю її досі голосного слова, а приказки були найкрасче діло зо всього, що понапечатував Гребінка. Коли рівняти їх до сусідньої словесности, то навряд чи є в її красчі приказки од Гребінчиних, а тільки що московські дзвони голоснійші од наших. Гребінка, пишучи приказку, малює нам тут-же наші села, поля її степи свіжими, та її неповиченими фарбами. Коли сміється він, то прислухайтесь — тут-же скрізь сміх почуєте якийсь сум; коли-ж справді сумує, то слово його процвітає цвітками щирої поезії української. Широкі його приказки як наші степи, жартовливі вони та якомсь і сумовиті, як наші селяне; шуткуючи, ці приказки займають душу з-глибока.

У тії часи, як вони вийшли в світ, не то на Україні, та її по столицях не густо було людей, тямущих в нашій народності. Тим приказки Гребінчині промайнули потай-світа, наче її не були зовсім у печаті. Тепер би вже, здається, розсмакували не так, як тоді, що то за приказки; так,

самих приказок нема по книгарнях! Тим-то, догожаючи нужді народній, вибрав я отце десяток-найкрасчих приказок з Гребінчиної книжечки, та її припечатую в своїй „Хаті“, щоб доступно було всякому їх по своїй уподобі обрхувати“ . . .

Так писав Куліш, 1860 року, вибіраючи для своєї „Хати“ десять Гребінчиних приказок. (Могилниі родини, Ячмінь, Рпбалка, Ведмежий суд, Мірошник, Ворона і ягня, Віл, Рожа та хміль, Будяк та конопличка, Вовк і огонь).

Кулішові слова можна-б і нпні повторити, бо по ппні-день Гребінчині приказки не втратили сили й свіжости своїх колірів. До нпні кращх приказок ми не маємо і в сусідів наших їх не легко знайти.

До нпні стоять вони в першому ряді архитворів нашої літератури.

З одного боку гарна, легка й викінчена форма, з другого цікавий зміст, схоплений з народнього життя, а не видуманий, ані позичений, дають їм тую свіжість, тої молодечий румянець, який так довго не лияє. Хоч байки, здебільшого, належать до міжнароднього добра, хоч пострєсні вони переважно на мандрівних мотивах, то приказки Гребінки мають незаперечений український характер. І мова, її вірш її розуміння народньої психіки, — усе в них питьомо українське.

Далеко більше байок написав, і, ясна річ, більше тем доторкнувся, Леонід Глібіл, а все-ж таки Гребінчині „Приказки“ остоялися на своїому чільному місці.

Про самого Евгєна Гребінку пригадаємо коротко, що прїїшов він на світ 21 січня 1812 р. в Убіжищі, Ппрятпнського повіту, Полтавської губернії, жив у Петербурзі, 1841 року видав там по українськи збірник „Ластівку“, і тамже

помер в молодому віці, 1848 р. Тіло його перевезено пізніше до Пирятина.

Належав до тих нечисленних земляків, які занялися долею Тараса Шевченка, коли він молодим чоловіком попав був у Петербург на науку до Шпряєна. Один з перших читав твори Шевченка, того українського солов'я, котрого благовістив був у своїй „Ластівці“.

Гребінка писав по українськи не багато; 27 приказок, декілька гарних ліричних віршів і переклад Пушкінової поеми „Полтава“. Петербурське життя втягнуло його в російські літературні круги. Він став писати по російськи, надаючи в літературно-залежність від Гоголя, її затрачуючи свою оригінальність. Але і в працях, писаних московською мовою, Гребінка часто доторкається України її побуту українського народу. Тільки твори ці, писані чужим словом, куди слабші від українських!

Та хоч по українськи писав Гребінка не багато, українською справою він заодно-турбувався; листувався з Квіркою її іншими українськими письменниками та заходився коло видавання української часописі, коли не окремої, так хоч як додатку при якійсь російській. Добився був того, що такі додатки мали являтися при „Отечественныхъ Запискахъ“ Краєвского. Мали, — та на тому її край. Незабаром явився Шевченко, а разом з ним явилось її розуміння, що українська література, це явище окреме її самостійне і тому вона потрібує „власної своєї хати“.

Гребінка був людина м'яркої, чоловіколюбної вдачі. Видно це навіть із його „Приказок“. Тут хоч підхоплені гріхи її прогріхи тодішньої нашої суспільності, хоч їх поет кличе на суд, або підіймає на сміх, то робить це так якось уважно її обережно, немов не хотів-би нікому прикрити, вчинити.

Долю свою, те що відблвся від рідної землі її від
своїх людей, неначе прочув у вірші „Човен“

Як човнові море, для мене світ білий

Змалку здався туриниим

Та як заховаться? Не можна-ж він: цілий

Пробути з собою одним.

Прощай мій покою: Пускаюсь у море

І може недоля і лютес горе

Пограються з Човном моім.

„Недоля і лютес горе“ й справді погралпся в неде-
белнм плавцем. Гребінка попрощав взарання цей світ. Але
човен остався. Це його „Прпказки“. Вони її досі держаться
на хвилях нашого життя.

В. Л.

Ц А П.

„Мабуть нема вже на світі правди:
Мабуть вона уже за море утекла!

Чим я од муцика поганший справді?
А пані то щеня учора привезла,
Сьогодні вже йому і дзвоник почепили.

Да як моторно він бряжчить,
Як муцик, бубличком задравши хвіст, біжить,
Да гавкає на мір, що сили!“
Так невіжений цап на ввесь окіл гукав.

Хазяїн річ таку почувши,
(А по-цапиному він де-що розмшляв) —

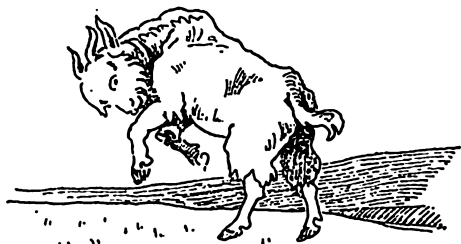
Йому дзвінок на щю намотав.
Здурів скажений цап, ріжки назад загнувши,
Махнув борідкою, замакав, заскакав
І геть-то честію такою запишився,

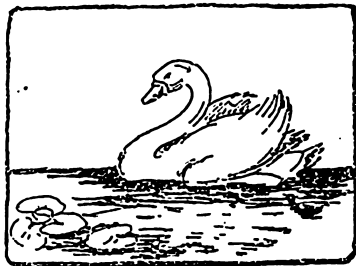
Да швидко став її й не рад:
Бо тільки цап стрибне у панський сад,

На шиї дзвін дзень, дзень! народ заворушпвся
І гостя в три-ший в кошару мусять гнать.

Прийшлось бідасі пропадать,
Пройшло йому те время, що, бувало,
Махнув, де здумавши, куди-б то ні попало,
Поїв, пообгризав — і слід пропав,
А вибіга і долишки і гори,
Де був — то пожививсь; ніхто того не знав.

Еге, я правду вам казав:
Нащо було Паньку прохаться в прокурори!

Лебедь і гуси.

На ставі пишно лебедь плив,
А гуси сірії край його поринали.
„Хіба отсе біляк вас з глузду звів?“
Один гусак загомонів:
„Чого ви, братця, так баньки повитрещали?
Ми попеласті всі, а він один між нас
Своє пендючить піря біле!
Колн-б ви тільки захотіли,
Щоб разом стало-бить, вся бесіда взялась,
Ми-б нанича сьогó як раз перемастили“.
І завелась на ставі геркотня,
Гусино діло закипіло:
Таскають грязь і глей зо дна,
Да мажуть лебедя, щоб піря посіріло.
Обмазали кругом — і
галас трохи стих;
А лебедь ились на дно—і
випурнув як сніг.

Ячмінь.

Син. Скажи мені, будь ласкав, тату,
Чого ячмінь наш так поріс,
Що колосків прямих я бачу тут багато,
А деякі зовсім схилилися у низ,
Мов ми, неграмотні, перед великим паном,
Мов перед судовим на стійці козаки?

Батько. Отті прямиї колоски
Зовсім пустісінькі, ростуть на ниві даром:
Котрі-ж поклянули — то Божа благодать:
Їх гне зерно, вони нас мусять годувать.

Син. Того-ж то голову до неба зволить драть
Наш писар волосний, Онисько Харчовитий!
Аж він, бачу...

Батько. Мовчи! почують — будеш битий.

Зозуля та снігир.

На дубі сидючи, зозуля куковала:

„Що за годі тепер, зовсім не можна жити!

Одколи, як тепло вже стало,

А гусені нема, черві зовсім так мало,

Прийшлось із голоду хоч у кулак трубить“.

— „На що вам так квилить, мій Боже милій?“

Снігир зозулю перебив:

„Коли-б я мав ваш стан і силу,

Отсю я погань би не їв,

Щоб сей та той мене, коли-б я не доскочив

Собі що дня шматок мясця.

От кббець — менший вас, а їсти як захоче;

Летить — і дусить горобця.

За те він з голоду ніколи не нудівся“.

— „Дурний! дурний! а в школі вчпвся!“

Зозуля снігиру в одвіт:

„Замість горобця я з'їм жуків десяток,

Да гусені, черви десятків три в наддаток,

І все такн наїмсь; за те спитай весь світ,

Яка зозуленька? Всі скажуть: птиця славна,

Живе собі, як панна,

Гуляє у садку, нічого не псує,

По гилечках нампстечко кує,

Да скільки літ кому прожить віщує,

Нехай же здумаю... да що тобі й казати!

Хоч злидні в пірі обідрають,

Весь птичий рід зарепетує:

„Зозуля мясо жре, зозуля хищний птах!

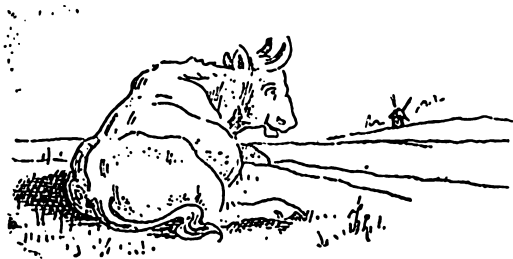
Трохі чи не бажа вона орла із'їсти!

Прощай тоді мое життя в садах!

Прийшлось-би утікати хоч за море без вісти,

Так лучче-ж тута жить — да зводить червячків“.

Хто хоче полюбить судцю грошо-запюда,
Про його розпитай панів,
А не питай ти простого народа.

Ведмежий суд.

Лисичка подала у суд таку бумагу:
Що бачила вона, як попеластий віл
На панській винниці пив, як мошеник, брагу,
Ів сіно, і овес, і сіль.

Судцю був ведмідь, вовки були підсудки.
Давай вони його по своєму судить
Трохи не цілі сутки!

„Як можна гріх такий зробити!
Воно було-б зовсім не диво,

Коли-б він їв собі м'ясно“,
 — „А то він сіно їв!“ вовки завили,
 Віл щось почав був говорить,
 Та судді річ його з починку перебили,
 Бо він ситенький був — і так опреділили
 І приказали записать:
 „Понеже віл признався попеластий,
 Що він їв сіно, сіль, овес і всякі смасти,
 Так за такі гріхи його четвертувать
 І м'ясо роздрать суддям на рівні частини,
 Лисичці-ж ратиці отдать.

П ш е н и ц я .

Я бачив, як пшеницю млили:
 То що найкраще зерно
 У воду тільки шпесь, як раз пішло на дно
 Полова-ж нависна, пливе собі по хвилі.
 Прівів мене Господь побачить і панів:
 Мов простий чоловік там инший пан сидів,
 Другі, задрівши ніс, розприндившись, ходили,
 І здумав зараз я, як тільки поглядів,
 Що бачив, як пшеницю млили.

Сонце та хмара.

Ось сонечко зійшло, і світить нам, і гріє,
І Божий мир, як маківка, цвіте!
На небі чистому гонь хмара бовваніє.
Та хмара надулась і річ таку гуде;
„Що вже мені це сонце надоїло!
Чого воно так землю веселить?
Хоч я насуплюся воно так блищить.
Я полечу йому на зустріч сміло,
Я здужаю його собою затемнить“.
Дивлюсь — аж хмарами пів неба замостило,
На сонечко мов ніччю налегло.

Та сонце вище підплило
І хмари ті позолотило.

Горобці та вишні.

Глянь, глянь, летять, да їх летить чимало,
Куди отсе летять з оселі горобці?

Дивлюсь, у сад побрались молодці.

На вишенці їх геть то насідало,

І бенкет зараз підняли;

Цвірінькають, джеркочуть знай на вишні,
Із ранку самого до пізньої пори.

Я простий чоловік, то й взяв собі на мисли,

Що вишенці моїй предобре у саду,

Що їй превесело, бо як край неї йду,

Або і так коли зирну у сад із хати,

Все зволять горобці по гілечках скакати.

Ось тиждень як не був, дивлюсь — кат його ма!

На вишенці гостий нема.

Чого лпшень вони літати перестали?

Як розібрав, бодай і не казать!

Ох! поти жевжпки вчашали,

Поки всі ягоди на вишні обдзюбали —

Тепер до бідної ніколи не летять.

Будяк та конопличка.

„Чого ти так мене, паскудо в боки пхаєш?“
На конопличку в степу будяк гукав,
„Та як рости мені? і сам здоров ти знаєш,
Що землю у мене з під корінця забрав“.

Бува і чоловік сему колючці пара:
Людий товче, да й жде щоб хто його кохав!
Я бачив сам таких, і може-б показав,
Да цур йому! боюсь: розсержу комісара.

Верша та болото.

Рибалонька, митець усе в воді ловити,
Бажаючи піймать вюнів,
В болото вершу засторчив.
Довгенько щось вона мусила там сидіти,
Язик жіночий є, да нічого робити,
(А з роду мабуть то що не плоха була)
Так лягти болото почалá:
„Отсе поганая багниюка!

Глянь, пузириться як, з нечевя клокотить,
Тут певно ніщо не ходить, й ні сидить,
Одна черва, мовляв, кишить,
Та деколи повзе по кушпру гадюка,
Уже коли-б тут воленька мені!..
Тако-ж бридке, таке мезерне,
Поржавіло, від жабуру зелене,
Не хочеться паскудиться в багні
А тоб...“

Що-ж її болото одвічало?
„Де ти сама, добродійко? спитало.
А верша гомонить на дні.

М а к і в к а.

У лузі маківка весною зацвіла,
Проміж других цвіток, як жаром червоніла;
До вї раз-у-раз літа бжолá,
Бабок, метеликів над нею грає сила,

Пройшов день, два і з неї цвіт опав,
І маківка осиротіла;
Бжкола на инший цвітці сіла,
Ту погань метелів, мов би лихий забрав.

Дівчино сьрденько: жартуй, поки є время,
Жартуй, та не глузуй із бідних парубків;
А то мине весна твоїх годів,
Покине і тебе діяволове племя.

Рожа та хміль.

Охрме, дядечку! будь ласкав, схаменись:
Ти чоловік і з хлібом, і з волами,
І грошики у тебе завелись —
Який тебе лихпий ізніс
І побратав з панамп?
Покинь їх, хай їм цур! із ними не водись.
Ато, коли к тобі незаверну́ у хату —
Ти з благородієм сидиш за панібрата.
І чарка каторжна гуляє по столі.
Чи то в село лихий примчить якого
Панечика, мовляють, судового —

Та сарана живе на твоїому добрі.
Або і возний сам, червоний ніби цвітка,
Деньків по пятеро кружляє у тебе;
А коний калічі повнісінька повітка
Твоє сінце скубе.

Тим часом хліб давно у полі половіє:
Його і птиця бє, і вітер марно сіє;
А дядько мій гуля!

З пишменним по чарці та по чарці,
Останній шаг витрушує шинкарці;
Рівняться з ними нам сам Бог не дозволя;
Бо сказано — пани, щоб день-у-день гуляли,
А ми, неграмотні, щоб хліба заробляли,
Охриме! не зробишь сміхвищем села,
Покинь, кажучу, панів, водиться з ними годі!
Ось слухай. У мене недавно на городі

Червона рожа зацвіла,
І треба-ж, на біду, край неї хміль пустився!
І спершу гарно страх з сусідкою він жив,
Давлюсь, аж пріятель за гилку зачепився,
А трохи згодом глядь — всю рожу обповив.

І бідна вона змарніла,
Поблідла, далі пожовтіла;
А проклятуций хміль як рута зеленів.

Могилниі родини.

Ось чутка степом полетіла,
(На що то гріх не підведе),
Що у степу якась могила
Дитину швидко приведе.

Про диво сее як почувли,
То люди зараз в степ махнули,
Старий і молодий к могилі знай іде.
Крий Боже, народу якого там зібралось!
Як об Іллі в Ромні:

Буцім там місто починалось.

Де не взялись міняли й шинкарі
І підняли між себе галас,
Чумак із сіллю став, із дігтем дьогтярі,
І красти бублики шатнули школярі;
Сластйони шкварились, сідухи цокотіли;
Про Лазаря старці під кобзу голоспли;
„Холодний квас!“ москаль між народом гукав.
З нечевя, а базар в степу, як треба, став.

Хрещений люд хоча гуляє,
Та на могилу все раз-у-раз позирас,
Чи швидко вродиться те чудо степове.
Могила-ж стогне, мов сопе, мов тяжко дише,
Боками сивими колипе,
І з лиха на весь степ реве.

Нарід дивується да їсть, да пє горілку.

Вже панський стадник Опанас,
Покинувши товар, що пас,
З кишені витягнув сопілку,

Да як утне московського бичка!

Підковки зараз забряжчали,
В кружку дівчата танцювали;

Москаль покинув глек та садить гопока,

Аж ось — лу-лусь щось під ногами!

Заготів якийсь підземний глас.

Базар утих, баби замовкли під возами,
Із ляку упустив сопілку Опанас,

І люди хрестючись баньки повітрещали,
Могила тріснула, і те дитя, що ждали,

На Божий світ сусіль — як пиль дало!

Да що-ж за чадо те було,

Що стілько гомон між нами наробило?

„Мабуть, підсудок? — Ні! — „Так лев? — Ні —

„Так мішок —

З дукатами?“ — Ні, ні! — „Так папорти цвіток?“

— Але-ж! — „Так, з нами хрестна сила,

Мабуть, вона полубіса вродила?“

— Не втяв! — „Так вилила козацького коня?“

— Ні, просто привела руденьке мишеня.

Школяр Деніс

Міряне, слухайте, щось маю вам сказати:

От сих Різдвяних свят, на самої Мелянки,

Дурний школяр Деніс, запрягши шкапу в санки,

Із школи поспішав до батька ночувати,

Щоб завтра по закону

Як слідує пашнею засівати.

Пізнавши шкапа шлях до дому,

Смикнула раз, другий і хлопця понесла

Хоть здержав він її, та злість його взяла;

Хотів-би проучити, да бити її боявся,

А треба-ж і себе чим небудь показати —

Так по оглоблям ну малахаєм шмагати.

Як тільки пан з паном замагався,

Дивись у мужиків чуприни вже трещать.

Сонце та вітер.

Із вітром сонце розгугоріло мову
Про силу, бачите, хто з них міцніший був.
Звичайно за слівцем балакали по слову,
А далі вітер так на заклад повернув:

„Чи бачиш, іде гень собі козак по полю?
Як цупко він нап'яв на плечі кобеняк!

Хто з плеч зірве його до долу,
Хай буде той уже моцак“.

— „Іносе, дми собі!“ так сонечко сказало;

І вітер шпарко полетів,
На дворі дуже сумно стало,
По нобу хмарп скрізь погнало.

А вітер по землі, крий Боже, заревів,
Наліг на козака, з його одержу цупить.

Зігнувся на коні козак,
До себе горне кобеняк,

Та знай нагайкою по ребрах шкапу лупить.

Хуртовина назад бідаху пре,

За поли смикає, відлогу з плеч гирує,
Аж шлях курить, трава в степу хвилює,
А все одержі не здере.

Дув, дув, аж потом ввесь облився,

Із моці вибився, сордешний на бік-плись!

Ось розгулялося, і сонце з хмарп-блись!

Мов Божий мір ізнову народився.

Козак перехрестився,

Кобилку зараз зупинив,

Бо страх горюшну заморив,

Поплівся стежкою, ходою, потихеньку,

А сонце гріє все, та гріє помаленьку.

Угріло Божий світ, почув тепло козак,

Тай скинув кобеняк.

Гайта сокири.

По гаю темному туга велика ходить,
Сокири й топори затіяли війну,
Гай хочуть сплюндрувать і пущі всі пошкодять :
Війна ся навела на дерево суму;
Дуби задумались, осики затреміли
І клен гнучкий і вяз із лиха в низ нагнувсь,
Аж ось сокири вже в гаю забрязкотіли,
І дуб найстарший усміхнувсь,
„Не бійтєсь!“ — він гукнув: „того я і жахався,
Як з топорцями сі нависні прийдуть,
Аж деревляний рід заліза одцурався!
Без дерева вони самі нас да не втнуть,
От то було-б., але — нехай йому аби що,
Як-би з сокирами прийшли і топорцї,
Тоді то був би нам капут“.
І справді, скілько тут сокири ні бряжчали,
Ні дубчика, ні липки не стяли,
І тільки де-не-де що кору пописали,
Та і до дому з тим пішли.

В І Л.

„Мабуть, на небі звісно стало
(Про себе віл в кошарі гомонів)
Про те, що весь мій вік я все за двох робив,
Та й витерпів таки чимало —
Що в плузі силковавсь, копиці волочив,
Із ранку у ярмі до півночи ходив,
Іще що дня бував битий!
Хазяїна нераз я проклинав —
Тепер зовсім не той хазяїн став
У мене вдовіль їсти й пити,
Несуть мені і соли і крупів,
Овса і висівок; наїстись трьом би стало“.
Аж тут хазяїн шасть у хлів,
І, взявши за роги вола, під ніж повів,
Бо сказано — його годовано на сало.
Ти з малку так любив мене, як пугу пес...
Чого-ж так лащись тепер до мене, Йване?
Чи знаєш, що як ти чоломкаться ідеш,
Чогось мене морозить стане?

Г р і ш н и к.

В далекій стороні, в якій, про те не знаю,
Мабуть в Німеччині, а може і в Китаю,
Хтось разом оженився на трьох жінках.

Загомонів народ, почувши гріх великий,

Жінки голосять так, що страх:

„Глянь, що то коять чоловіки!

Як їм по три нас можна брать,

Так хай дозволять нам держать їх хоть по пять“.

Гвалтують, сказано, на вспряжки цокотухи. —

Ось ся вісточка і до царя дійшла,

А цар був, мабуть, не макуха,

Розлютувався він, і злість його взяла.

„О! почекайте лиш, не буде в вас охоти

За живота чортам служити!“

Цар грізно загукав і люльку став палить,

І в люльку пхав огонь і люлька гасла в роті,

А далі схаменувся, за радою післав.

Як слідує в празничному наряді

Пред очи царській совіт вельможний став.

Цар двічі кашлянув, рукою вус розгладив

І річ таку премудрую сказав:

„Пребеззаконія на світі завелися,

А гірше що в моїй землі!

Мені до уст сьогодні донесли —

Однн паливода (і цар перехрестився)

На трьох жінках оженився.

Щоб царству цілому за його не терпить

Біди від праведного неба,

Його нам осудити треба

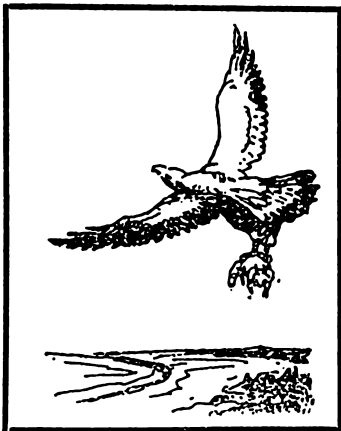
І смерть страшну йому зробіть.

· Хай царству усьому в науку
Він впершить такую муку,
Щоб з ляку більш ніхто в такий не вскочив гріх.
Крий Боже, щоб над ним хто з нас змилосердився!
Щоб луснув я, щоб я до вечера сказився,
Коли не поведу на шибеницю всіх!“

Як річ таку суддя дослухав,
Низенько поклонивсь, потилицю почухав,
І ну з підсудками про діло мизкувать,
Над ним морбчились трохи не тиждень цілий,
І тільки що пілі́, а мало, кажуть, їли,

І так між себе присудили,
Щоб грішнику тому всіх трьох жпнок віддять:
Народ сміявсь і всі були в заботах,
Що раду перевіша цар,
Аж завтра дивляться, а та цогана твар,
Той грішник сам себе повісив на воротах

Ворона і ягня.

Орлу схотілось попоїсти:
Піднявсь у гору птничий цар
І вгледів, відтіля, що край ставка вівчар
Онучи прати мусів сісти,
Отара-ж попаски попхалась навманя...
Орлу се по нутру; зложивши моцні крила,
Опукою з горц — аж вітром зашуміло —
Орел ушкварив на ягня,
Підняв його і геть потеребив за гору.

І треба-ж, що на сюю пору
Пило біля ставка дурне вороненя,
Страх полюбилося йому цареве діло,

І умає: „чому-ж сього я не зроблю?

Да не ягня, а барана вхоплю“.

Дивлюсь — воно у гору полетіло,

Та пуц на шию барану,

І, кіхті вплутавши йому у вовну білу,

Смикнулося нести, та ба! вага не в силу:

Баран важенький і орлу.

Воно вже стямилось, мерщій би полетіло,

Так із шерсти не вплутає ніг.

Дурне моталося, поки вівчар прибіг

І, гарненько йому обскувши крила,

На ігрешку дитині дав.

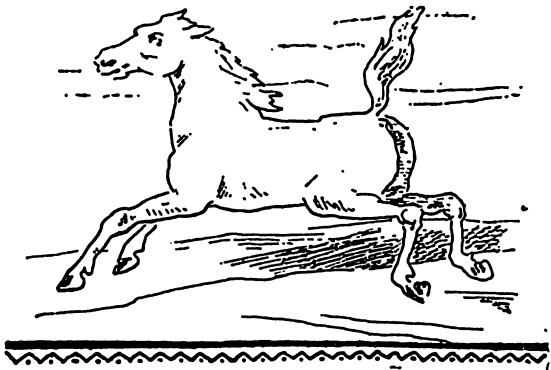
Мабуть, Господь так світ создав,

Що менший там не втне, де більший геть то зможе.

Що дядькові пройшло, ти не роби, небоже,

Щоб крилець хто не обчухрав!

Злий кінь.

Учора мій сусід купив собі коня,
Із табуна, татарського презлого,
Такого жвавого, такого вже баского...

Дивлюсь: сусід і вся його сімя
Уздечки не напнуть на його.

Сусід сусідів кликати став
І могорич пообіщав,

Щоб тільки допомгли йому коня упорать.

Народ зійшовсь та гук такій підняв,

Мов цілну п'ять плугів орють

А кінь жахається, да рже,

На дибки спиниться та гривною мотає,

То піде бокаса, то бетсья і кусає.

Котрий сміливий був, то вже

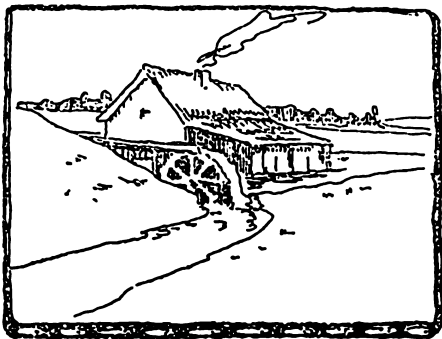
Від коника тікає.

Прийшлось сусідові, мовляв, хоть сядь тай плач,

Аж дивляться, іде Петро Деркач —

Розумний чоловік і в конях силу знає —
Іде і здалека чуприною киває.
Прийшов — і весь базар нікчемний розігнав
І сміло до коня побрався потихеньку,
 Все свістючи, повагом, помаленьку,
Все гладив, подпвлюсь — уже і зануздав.

Пани! чи чули, як Деркач коня піймав?

М і р о ш н и к.

На річечці якійсь маленький
Стояв собі млин, і в нім мірошник жив,
Хоч невеличкий млин, та, знаєш, чепурненький;
Раз-по-раз, день-у-день крутивсь і гуркотів,
І хліба вистачив хазяїну чимало.

Коли не забредеш к мірошнику бувало,
У його є і хліб, і сіль, і сало,
Чи то в скоромний день — із маслом буханці,
Кнпші, вареники і всякі лагоминки;
У п'ятницю — просіл, з олією блпнци,
Пампушки з часником, гречанпки, стовпці,
Обідать він бувало по сяде без горілки,
А в празник піднесе і чарку калганівки,
Мірошник паном діло жпв.

І треба-ж, на біду, позаторішню вєсну
Його лихий поніс чогось за Дєснү.
Хоч не багацько проходив,
За те багато бачив світа:
Побачив він, як Сейм мов бішений шумів,
І як Дєсна́ ревла несамовита,
Мабуть, ворочавши не пятьдесят млиннів.

Вернувсь мірошник наш до дому,
До церкви прямо почухрав,
Да Богу молиться святому.
Щоб він акафісти його не в гнів прийав
І річечку його зробив Дєснбю.
Або хоч як Сейм, такою
Й тоді-б то я і панував!
Молебні день-у-день Спасителєві править,
У ставники свічки по десять фунтів ставить,
Все молиться, ні їсть, ні пє, ні спить...

„Земляче, Бог з тобою!
На тебе дєсь туман у Литві навелі:
Хіба забув ти, що великою водою
Ворбчають велікі млини?
Іх німці будувать уміють,

А вже не зляпас наш брат:
Вони самі товчуть і вють,
І мелють борошно і сіють,
Здається, нам що самі і їдять.

„А млин хоч ченурний у тебе,
Та не для бистрини“. — „Балакайте про себе!“
Мірошник заворчав і рукавом махнув.

Його молитви Бог почув:
По небу вітерок дмухнув —
Як ворон, небо почорніло;

Шварнула блискавка — грім грюкнув і загув;
Із хмар, як з лóтоків, водою зашуміло.

Маленька річечка, що так тихенько йшла,
Заклекотіла, заревла

І через греблю покотіла.

Як на оснці листь, тремтить млинок від хвилі.

Вода напре, дивись, то вискочить гвіздок,

То паля тріснула, то заставку розбило,

А далі і знесло млинок.

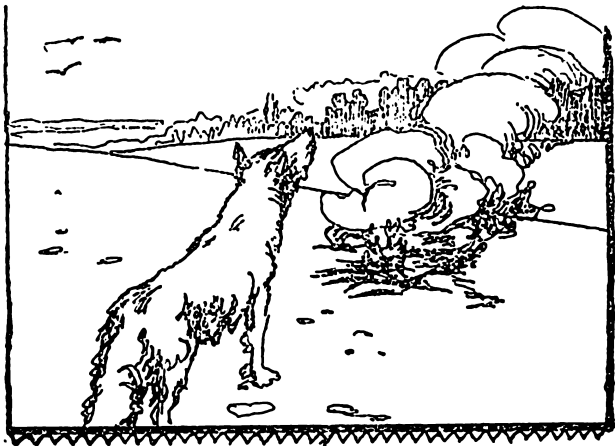
Зхопивсь мірошник, да пізньо́нко:

Що поки йшла вода маленька,

Що дня він хліба мав шматок.

Літ з десять був у нас суддею Глива,
Та, знаєш, захотів на лакомий кусок,
В Полтаву перейшов: там, кажуть, є пожива,
Велюка там вода, хоч є й багато млива...
Глядіть, добродію, чи ваш міцний млинок?

Вовк і огонь.

У лісі хтось розклав огонь,
Було то в осені вже нізно;
Великий холод був, вітри шуміли різно,
І біла ожеледь, і сніг ішов либонь;
Так, мабуть, чоловік біля багаття грівся,
Та ідучи й покинув так його.
Аж ось не знаю я того,
Як сірий вовк тут опинився.
Обмерз, забовтався; мабуть, три дні не їв;
Дріжить, як мокрий хірт, зубами знай цокоче.
Звірюка до огню підскочив,
Підскочив, озирнувся, мов тороплений сів,
Бо з роду в перше він огонь узрів.
Сидить і сам собі радіє,

Що смух його огонь, мов літом сонце гріє.
І став він обтавять, аж пара з шерсти йде.
Із леду бурульки, що знай кругом бряжчали,
Уже зовсім пообпадали.

Він до огню то рило підведе
То лапу коло жару сушить,
То біля полумя кудлатий хвіст обтрусить.
Уже огонь не став його лякати.

Звірюка думає: „чого його бояться?
Зо мною він як панібрат“.

Ось нічка утекла, мов стало розсвітати,
Мов почало на світ благословляться.
„Пора“, вовк думає, „у лози удирати!“
Ну щоб собі іти? ні, треба попрощатися:
Скажений захотів огонь поцілувати,
І тільки що простяг своє в багаття рило,
А полумя його до щенту обсмалило.

Мій батько так казав: „З панами добре жити,
Водяться з ними хай тобі Господь поможе,
Із ними можна їсти й пити,
А цілувати їх — крий нас Боже!“

Утіта та степ.

Минулися гречанні жнива;
Семен натяг кожух на плечі;
Тепло пройшло, дівтора лізе в печі.
Замерзло поле скрізь, ріля, стерня, трава
Сніжечком біленьким принала.
Бідашний степ став сумувать;
Пташки, що в літку так співали
У ірії вже поодмітали,

І тільки край ставка оставсь табун утят.
Чи крижні то були, чи то були чирята,
Про те нам байдужé, а сила тільки в тім,
Що степ іще не був пустий зовсім;
Дивлюсь було, знялись з води утіта,
Закахкають і ну степом кружлягь,

І видно все таки, що сее не пустиння,
Аж ось уже й вони летять.

„Куди вас враг несе до гаспидського сина!“

Почав утітам степ казать.

„Хіба ви хочете мене покинуть?“

А я-ж вас літом гоцував,

І просо, і овес, і гречку вистачав;

Без вас хіба мені з нудьги сказиться?“

— „У літку на тобі усякий хліб стояв;

На себе глянь топер, який ти сивий став;

Останній колосок холодний сніг сховав,

І нічим нам біля тебе живиться;

А голод за що нам терпіть?“

Сказали утіта, і ну швидчій летіть.

Чи знаєте ви сивого Кондрата?

Женивсь на дівці він, та й мусить ще кричать,

Що жінка щось його глядить не дуже хати.
Мабуть що упада їй діду одвічать,
Як сивому степу одрізали утята.

Р и б а л к а.

Хто знає Оржицю? а нуте, обзивайтесь!
Усі мовчать. Гай-гай, які шолопаї!
Вона в Сулу тече, у нашій стороні.
(Ви, братця, все таки домінки не цурайтесь).
На річці тій жили батьки мої,
І панства чортів тиск: Василь, Іван, Микола,
Народ письменний страх,
Бував у всяких школах,
Один балакає на сотні язиках;
Арабську цихвіру, мовляв, закон турецький,
Все тямлисть, джеркотять, як гуси, по німецькій,
Подумавш, чого то чоловік не зна!
Та не об тім, бач, річ. Усю торішню зиму
Рибалка ятером ловив в тій річці рибу;
Рибалка байдужé, аж і прийшла весна,
Пригріло сонечко і з поля сніг погнало;
У річку сніг побіг, і Оржиця заграла,
І ятір граючи водою занесла.
„Уже-ж вона мені оттут сидить у печінках,
Ся річка каторжна!“ рибалка став казати.

„Куць виграв, куць програв, ось слухай
лишень, жінко:

Піду я до Сулі скажену позивать!“
І ріжні деякі казав сердега речі,
Із злости, як москаль, усячину гукав;
А далі почепив собі сакві на плечі,
У люльку пхнув огню, ціпок у руки взяв
І річку позивать до річки почвалав.
Чи довго він ішов, чи ні, того не знаю;
Про те ніколи сам рибалка не казав;
А тільки він дійшов, як слідує до краю.

Сула шумить, гуляє по степам.

Рибалка дивиться і очи протирає:

Не вірить сам своїм очам,

Бо по Сулі — чорти-б їх мучив матір —

Пливуть хлівці, стіжки, діжки, усякий крам,

І бідного його ниряє ятір!

Здихнув рибалочка, та і назад попливсь.

А що, земляче, пожививсь?

Ось слухайте, пани, бувайте ви здорові!

Еге, Охрименко дурний:

Пішов прохать у повітовий,

Що обідрав його наш писар волосний.

Соловій.

„Хто не вгадає? я?

Отце городять небелицю!

Щоб не пізнав я соловя,

Щоб не пізнав цю гарну птицю;

Як тільки оком наведу,

То і вгадаю, де співака“ —

Так дядькові казав небіж, Грицько Підсака.

„Ходімо я тебе до лісу поведу,

Усякої там птиці с багато.

Та буде сором, пане-брате,

Колш-б то соловя із разу не пізнав“ —

Грицькові дядько одвічав.

І ось вони дійшли до гаю;

По гаю всякий птах літає,

Щебече хто, хто свище, хто гуде,

Аж округи луна іде.

Небіж.

Ось-осьде соловії! Якій червоногрудій!

А дметься як, мабуть великий пан!

Уже то не з проста в його такий жупан,

Дядько.

Та годі, годі, Грицьку, буде

Ту погань снігиря хвалить!

Це птиця не співа, а як усе щебече,

Вона в гурті як небудь засвистить;

А більше голову похнюпивши між плечі,

Насупившись сидить.

Небіж.

Так цитуйте-лишень, ось я зараз угадаю:
Я сучпій син, коли отце не він!
Увесь мов золотий, а крильця чорні має.

Дядько.

Та будешь, Грицьку, сучпій син:
Се просто іволга зоветься;
Вона із саду в сад літа,
То вишні гарно об'їда,
То оббива́ горох, а в співи не вдається.

Небіж.

Так ось! коли побачив, співака.
Яка мальована, та штучна птиця!
Вертиться, джеркотить, по дереву скака —
От се то соловії.

Дядько.

Се навісна спниця!

І довго так небіж дурненький
Між птцями знаходив соловя;
А соловії собі сіренький
Над ним співав, сховавшись між гілля.

Дядько на дзвониці.

Ізліз мій дядько на дзвоницю,
Та знай гука: „Отсе комедия яка!
Всі люди на землі мов ті перепеліці:
Здається більший з них не більше пятака.
Гай, гай! які вони дрібненькі!
Так ось коли я їх, як треба, розібрав!“

А мимо йдучи хтось на дядька показав,
Та, дalebі, мене спитав:
„Що то таке, чи щур, чи горобець маленький?“
1840 р.

Хлопці.

Учора я дививсь як хлопці
Гуляли на толоці:
Здається, крам там продавав один,
Другі в опуки, то що грали,
То в дучку булку заганяли,
А далі задумали скакати через тин.
Хлопята там були і прості і письменні,
І кожний з них по своїму скакав:

Один летів як невіжений,
Знай визвіривсь на тин, та біля його й став;
А инший голову, мов той москаль, задравш,
Пряменько витягнувсь, та й скочив через тин,
Та як же вдарився об землю, вражній спн,
Колошу розідравши.

А виборного хлопчення
Так скаче високо, так здорово літає!
Воно мале зовсім від чого-ж так скакає?
Собі подумав я,

Тай придивляться став: аж сее бісеня
Ях хоче скочить, то аж в землю присідає,
Тай присне разом відтіля!

Як не крути, а правди ніде діти:
Коли-б як виборного діти,
І другі вміли присідать,
То може-б і вони с'уміли так сказать.

З М І С Т.

	Стор.
Цап	9
Лебедь і гуси	11
Ячмінь	12
Зозуля та снігир	13
Ведмежий суд	14
Пшениця	15
Сонце та хмара	16
Горобці та вишня	17
Будяк та конопляночка	18
Верша та болото	18
Маківка	19
Рожа та хміль	20
Могиліні родини	21
Школяр Денис	23
Сонце та вітер	24
Гай та сокири	25
Віл	27
Грішник	28
Ворона і ягня	30
Злий кінь	32

	Стор.
Мірошник . . .	33
Вовк і огонь . . .	36
Утята та степ . . .	38
Рибалка . . .	39
Соловій . . .	41
Дядько на дзвониці . . .	43
Хлопці . . .	43

Готовляться і вийдуть незабаром із друку в цьому самому виданні ось-які ілюстровані книжки для дітей:

Байки Глібова, з портретом і життєписом байкаря.

Байки Крилова, з портретом і життєписом поета.

Казки Андерсена.

Байки Ляфетена.

Вибрані казки Грімма.

Езопові байки.

Вибір співомовок Руданського, з портретом та передмовою.

Усі томики в оригінальних обгортках.

